

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 10/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 911

“NGƯỜI TÂM KHAI Ý GIẢI LÀ NGƯỜI HẠNH PHÚC”

Chúng ta suy nghĩ xem làm thế nào để có thể “*tâm khai ý giải*”. Muốn “*tâm khai ý giải*” thì ngày ngày chúng ta phải tiếp nhận giáo huấn của Phật. Chỉ cần một ngày chúng ta xa lìa giáo huấn của Phật thì chúng ta tràn đầy phiền não vọng tưởng. Chúng ta như vậy mà dẫn đạo một nhóm người hoặc dẫn đạo cả một hệ thống vậy thì chúng ta dẫn đạo họ đúng hay sai? Điều này chúng ta phải hết sức cẩn trọng!

Người trí tuệ biết giữ mình, luôn an trú ở trong Kinh pháp. Từ khi bắt đầu học pháp cho mãi đến ngày hôm nay, cả cuộc đời Hòa Thượng ở trong Kinh pháp. Hòa Thượng đã giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*” hơn mười lần. Lần giảng thứ mười, Ngài đã giảng hơn 300 đĩa nhưng cũng chưa giảng xong. Lần giảng thứ 11, Ngài đã giảng hơn 1000 giờ. Lần giảng thứ 13 và lần thứ 14, Ngài đã giảng hơn 1200 giờ. Tâm của Hòa Thượng đã thanh tịnh rồi, vậy mà Ngài suốt cuộc đời an trú mình ở trong giáo huấn của Phật, giữ mình thận trọng đến như vậy.

Chúng ta rất dễ vui. Chúng ta đa phần làm theo ý của mình, làm theo sự nhận biết của mình trong khi cách biết, cách làm, cách thấy của chúng ta đều là sai lầm. Chúng ta chìm đắm trong tình chấp, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chìm đắm trong tập khí phiền não. Có những cái sai mà hiện tại chúng ta không nhận ra ngay, có khi đến 10 - 20 năm sau chúng ta mới nhận ra.

Trước đây chúng ta đã từng hỗ trợ một trung tâm nhân đạo, nếu chúng ta giúp họ với danh nghĩa của Hệ thống thì bây giờ chúng ta không biết phải làm sao. Tôi nói mọi người mặc áo xanh tình nguyện của thanh niên, giúp họ với tư cách là người học tập đạo đức văn hóa truyền thống. Nhiều lần họ muốn chụp ảnh để lấy tên tuổi của Hệ thống nhưng tôi không đồng ý. Khi họ đã bại lộ thì chúng ta thấy họ chỉ là “*danh vọng lợi dưỡng*”, chỉ bá đạo bá đồ cho lợi ích của họ mà không có một chút tâm cảnh nào vì chúng sanh.

Chúng ta xa rời giáo huấn của Phật Bồ Tát, xa rời giáo huấn của Thánh Hiền chỉ một ngày thì chúng ta đã không còn là ta nữa rồi, nếu xa rời nhiều năm thì vô cùng nguy hại. Nếu chúng ta là lãnh đạo của một nhóm, một ngôi trường hay một hệ thống thì nguy hại cho người ta. Hòa Thượng đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Ngài nói: “*Cả cuộc đời của tôi chỉ có ba chỗ để đi. Thứ nhất, khi biết được vị nào có trí tuệ, có đức hạnh thì tôi tìm cách thân cận, gần gũi họ để được thỉnh giáo. Nơi thứ hai tôi đến nhà sách. Nơi thứ ba mà tôi đi đến là thư viện*”. Thời của Hòa Thượng rất hiếm sách, không có internet, không có sách

trên mạng. Cả cuộc đời Hòa Thượng chỉ đi đến ba chỗ này. Ngài không đi mua sắm, không đến các khu vui chơi, không đến các khu danh lam thắng cảnh. Chúng ta đến những nơi có thể giúp chúng ta sanh khởi trí tuệ hay đến những nơi khiến chúng ta tăng thêm dục vọng của mình? Nếu chúng ta đến vũ trường, đến khu ăn chơi thì không thể tăng trưởng trí tuệ, chắc chắn sẽ tăng thêm dục vọng của chính mình, từ đó mà đọa lạc.

Hòa Thượng nói: **“Người tâm khai ý giải là người hạnh phúc nhất. Đời sống của họ không mờ mịt, luôn luôn có sự dẫn đạo rõ ràng tường tận, biết cách khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật. Người như vậy không hạnh phúc nhất thì ai là người hạnh phúc nhất? Muốn được tâm khai ý giải thì ngày ngày phải nghe Kinh, ngày ngày phải nghe Pháp”**.

Chúng ta đem Phật pháp tưới vào tâm khảm, đức tâm của mình thì vạn pháp lành mới từ đó tăng trưởng. Nếu hàng ngày chúng ta không nghe Kinh, không nghe Pháp thì “*danh vọng lợi dưỡng*” tăng trưởng, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” tăng trưởng, “*tham sân si mạn*” kéo bè kéo cánh. Người ta làm những việc sai trái, phạm phải những sai lầm, thậm chí bỏ cả việc tu hành vì họ không an trú ở trong Phật pháp.

Chúng ta ngày ngày nghe Kinh, nghe Pháp thì mới tiếp nhận được giáo huấn của Phật Bồ Tát, từ đó mới có sức Định, mới làm chủ được chúng mình, mới nhận ra được điều nên làm và không nên làm. Nếu chúng ta không nghe Kinh, không nghe Pháp thì lấy gì để làm chủ chính mình? Hàng ngày, chúng ta bị tập khí phiền não lôi kéo rồi làm chủ. Rất nhiều người ban đầu khởi tâm làm những việc lợi ích chúng sanh, nhưng dần dần họ làm những việc vì chúng sanh thì rất ít, rất mờ nhạt mà chỉ nghĩ đến những việc vì lợi ích cho cá nhân mình.

Nhà Phật có câu: **“Bạn lành nương tựa, Thầy tà lánh xa”**. “*Bạn lành*” là những người bạn giúp chúng ta tiến bộ, không làm cho chúng ta xa đọa, mỗi giờ mỗi phút đều giúp chúng ta tiến bộ. “*Tà*” là sai trái. “*Thầy tà*” là người hướng đạo chúng ta nhưng làm sai cương lĩnh tu hành của nhà Phật.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta chưa tiếp nhận được Kinh điển, chưa tiếp nhận được giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta không hiểu rõ được ý nghĩa chân thật của sinh mạng, không hiểu được phải sống như thế nào cho đúng. Khi chúng ta nghe Kinh, nghe pháp, tiếp nhận được giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta rất tường tận, rất rõ ràng đường đi nước bước, không còn mờ mịt nữa”**.

Trước đây có những việc chúng ta rất mờ mịt, không biết mình làm như vậy có đúng không. Chúng ta không biết cách hành xử giữa người với người, không biết cách hành xử giữa người với thiên địa quỷ thần, không biết cách hành xử người với đại tự nhiên. Có những khó khăn mà mọi người phải tự dò dẫm, thậm chí bị người khác dẫn sai, làm sai, khiến cho kết quả sẽ sai, càng lúc càng thâm trọng. Nhưng bây giờ chúng ta đã biết cách hành xử, những nút thắt đã được mở.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta đã tiếp cận được giáo huấn của Phật Bồ Tát rồi thì sinh mạng này của chúng ta rất giá trị, đời sống này vô cùng có ý nghĩa. Chúng ta không còn sai sống mộng chết nữa”**. “Sai sống mộng chết” là lúc sống thì sai, lúc chết thì như một kẻ mộng. Chúng ta sống chết phải rõ ràng tường tận, phải biết khi sống thì nên làm những gì và khi chết thì đi về đâu. Chúng ta biết rõ mình cần phải làm gì, biết rõ mình cần phải nỗ lực ở chỗ nào. Người như vậy là người hạnh phúc hay người chìm ngập trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thế gian là người hạnh phúc? Người “*sai sống mộng chết*” không thể hạnh phúc. Họ sống như câu hát “*biết ra sao ngày sau!*”. Cuộc đời này có rất nhiều người đang “*sai sống mộng chết*”, “*biết ra sao ngày sau*”.

Chúng ta biết rõ ràng tường tận: Ta gieo hạt ngô thì chắc chắn sẽ nhận những trái ngô, gieo hạt mướp thì chắc chắn cây mướp sẽ ra hoa kết trái. Người rõ ràng tường tận mọi sự việc mới chân thật là người hạnh phúc. Còn “*người biết ra sao ngày sau*” dù sống trên đồng tiền nhưng họ vẫn là người “*sai sống mộng chết*”. Chúng ta muốn không là người “*sai sống mộng chết*” thì chúng ta phải “*bạn lành nương cây, Thầy tà tránh xa*”. Chúng ta phải kết thân với Phật Bồ Tát, lấy Kinh pháp làm bạn. Phật Bồ Tát là những người bạn không mời cũng đến, “*bất thỉnh chi hữu*”.

Chúng ta tìm ở đâu ra bạn lành Thầy chánh? Kinh pháp, giáo huấn của Phật Bồ Tát chính là bạn lành Thầy chánh. Mỗi một lời nói của Thánh Hiền đều rất thiết thực đối với chúng ta. Thí dụ Ngài Không Tử nói: “**Tư vô tà**”. Tư tưởng không tà vạy, làm bất cứ việc gì cũng không tà vạy, không “*tự tư tự lợi*”, không “*danh vọng lợi dưỡng*”, không hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” thì sẽ không có tà vạy. Ngài dạy: “**Vi đạo tác thiện**”. “*Đạo*” là chuẩn mực, vì chuẩn mực mà làm việc tốt. Chúng ta muốn làm tốt thì tất cả mọi việc đều phải nằm trong nguyên lý, nguyên tắc, nếu vượt ra ngoài nguyên lý, nguyên tắc là trái với đạo.

Chúng ta tiếp cận với giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì nhận được sự giáo huấn rất thiết thực. Có rất nhiều người muốn làm việc tốt, làm việc thiện nhưng không theo chuẩn mực mà làm. Chuẩn mực là những nguyên lý, nguyên tắc của người xưa, là những nguyên lý nguyên tắc của Phật Bồ Tát. Chúng ta ngày ngày tiếp cận với giáo huấn của Phật, giáo huấn của Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền, chúng ta cảm thấy rất an lạc vì khi nhận ra mình sai thì chúng ta quay đầu ngay, không để sai đến mức không thể cứu chữa được rồi mới nhận ra.

Vậy mà có nhiều người không học nổi những buổi học của chúng ta, họ cảm thấy ngày nào cũng như bị mắng. Nếu chúng ta không có sai phạm thì sẽ không cảm thấy bị mắng, nếu chúng ta có sai phạm thì ngày nào cũng cảm thấy mình bị mắng. Ngày nào chúng ta cũng chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” cho nên ngồi nghe mà cảm thấy như mình đang bị mắng. Đã có nhiều người “*tốt nghiệp*” sớm. Ban đầu tôi không có ý định mở Zoom, tôi muốn hàng ngày tự học một cách nghiêm túc, được nhắc nhở chính mình. Sau khi triển khai hơn 300 đề tài thì tôi mới mở Zoom vì nhiều người muốn tôi mở Zoom để mọi người được cùng vào học.

Họ ngày ngày chìm đắm trong những sai phạm, làm trái nghịch hoàn toàn với giáo huấn của Phật, của Bồ Tát vậy mà họ muốn học Phật phải vui, nghe Phật pháp phải vui thì không biết vui nổi gì! Không Lão Phu Tử dạy chúng ta rất nhiều đạo lý để làm người chuẩn mực như: “*Tu vô tà*”, “*Vi đạo tác thiện*”. Chúng ta có theo những chuẩn mực đó để làm người không? Nếu chúng ta không theo chuẩn mực của Thánh Hiền, không theo chuẩn mực của Phật Bồ Tát mà chỉ sống theo tập khí, phiền não xấu ác của mình thì chúng ta đến học Phật pháp chỉ là để hại Phật pháp.

Có người nói: “*Nghe Kinh mà ngủ gật cũng tốt, ngủ ở trong pháp cũng tốt!*”. Đúng là vừa nghe Kinh vừa ngủ gật thì còn tốt hơn suốt đêm ngồi đánh bài xúc xắc, tốt hơn đi chửi lộn, tốt hơn đi nháy đăm, tốt hơn làm việc ác nhưng đây không phải là bản hoài của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Hòa Thượng nói: “*Nghe họ nói mà nước mắt chảy từ đầu tới chân*”. Khi chúng ta tiếp nhận được giáo huấn của các Ngài thì chúng ta phải học để trở thành Phật Bồ Tát, phải học để trở thành Thánh Hiền. Đó mới là bản nguyện của các Ngài.

Có những câu nói khiến chúng ta hết sức phản tỉnh! Đáng lẽ tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền thì chúng ta đã ở trong nhà của Thánh Hiền, khởi tâm động niệm của chúng ta là khởi tâm động niệm của Thánh Hiền, vậy mà chúng ta vẫn là một pho phàm phu đầy tội lỗi. Chúng ta ngày ngày tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát nhưng vẫn không hề giống các Ngài, không có tư cách của Phật Bồ Tát. Đáng lẽ chúng ta chưa hoàn toàn giống các Ngài nhưng cũng có một vài phần trăm giống.

Sư tử là Chúa sơn lâm, tiếng gầm của nó làm cho muôn vật khiếp sợ. Đàn sư tử con cũng có tướng đi bệ vệ, tiếng gầm cũng rất oai nghi. Khi một con heo lạc vào đàn sư tử thì con heo vẫn có tướng đi ục ịch. Nghe tiếng sư tử gầm đầy dũng mãnh thì con heo cũng bắt chước làm theo nhưng chỉ tiếng phát ra tiếng kêu: “*Éc! Éc!*”. Chúng ta tự xưng là Phật tử. Phật tử là con Phật. Chúng ta làm theo Phật hay làm theo ma? Nếu làm theo ma thì là ma tử.

Hòa Thượng nói điều này khiến tôi rất cảm xúc: “*Ngày ngày ta nghe Kinh, ta nghe pháp, pháp hy vọng sung mãn. Niềm vui đó không gì sánh bằng! Những khó khăn, khúc mắc đều được giải quyết, vậy thì đời sống này rất thiết thực, ý nghĩa, giá trị*”. Chúng ta đã cảm nhận được niềm vui đó chưa? Chúng ta nghe pháp mà có thể quên đi hiện tại, quên cả buồn ngủ, quên cả đau chân. Hôm nay chúng ta đã học hơn 900 đề tài. Trong một ngày, thời gian tôi cảm thấy an lạc, buông bỏ cả thân tâm thế giới chính là giờ học này. Trong hơn 900 ngày qua, cũng có những ngày tôi bị bệnh nặng nhưng tôi vẫn học bình thường mà mọi người không nhận ra. Kể cả những ngày bị nhiễm Covid, tôi cũng vẫn học bình thường vì tôi có niềm vui trong học tập.

Nhờ nghe Kinh pháp mà chúng ta biết quý tiếc sinh mạng, không bỏ bê, không ruồng rẫy nó vì từng giờ từng phút, chúng ta đều vì lợi ích chúng sanh, đều dành cho chúng sanh, đều lo việc cho chúng sanh. Chúng ta thấy sinh mạng vô cùng quan trọng cho nên quý tiếc sinh mạng. Người thế gian quý tiếc sinh

mạng để hưởng thụ, để ở nhà sang, đi xe đẹp, ăn những món ngon, còn chúng ta quý tiếc sinh mạng để làm mọi việc lợi ích chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“Trước đây, ta ăn cơm, uống thuốc là vì bản mình. Bây giờ, ta ăn cơm, ta uống thuốc là vì chúng sanh”**.

Có những hôm nhà tôi có khách. Buổi tối mọi người đốt lửa, nướng khoai, nướng bánh vui tung bừng nhưng tôi chỉ tham gia một lúc, đến đúng giờ là tôi đi ngủ. Tôi vì mọi người mà buổi tối đi ngủ đúng giờ, buổi sáng thức dậy đúng giờ. Sáng này, khi tỉnh dậy, tôi đọc thư mọi người gửi như thường lệ. Có một giáo viên muốn học văn hóa truyền thống để dạy lại cho học trò. Tôi đã nhắn lại thông tin các lớp học vào tối thứ Hai, tối thứ Bảy, tối Chủ nhật. Tôi nhắn cho cô ấy số điện thoại liên hệ để lấy địa chỉ phòng Zoom. Sau khi đọc thư của mọi người, tôi xem qua một chút tin tức và đọc bài trước khi vào học.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta nghe Kinh, nghe pháp, chân thật được tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì đời sống vô cùng ý nghĩa, không còn là sai sống sợ chết nữa!”**.

Có những người thế gian hát **“ta say trời đất cũng say”**. Mọi người đang say nhưng chúng ta phải tỉnh! Muốn tỉnh thì chúng ta phải được tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Nếu chúng ta xa rời giáo huấn của Phật Bồ Tát, xa rời giáo huấn của Thánh Hiền thì chúng ta cũng say giống như họ.

Hòa Thượng nói: **“Tại sao ngày ngày chúng ta phải nghe Kinh, nghe pháp? Vì chúng ta là phàm phu, phiền não, tập khí đã tích lũy trong ta từ vô lượng kiếp. Nếu chúng ta không ngày ngày nghe thì phiền não tập khí sẽ dậy khởi, dẫn dụ chúng ta”**. Người xưa nói: **“Ba ngày không nghe Kinh thì mặt mũi mình đã hoàn toàn khác rồi”**, còn người ngày nay chỉ cần một ngày không nghe Kinh thì mình đã không phải là mình nữa rồi. Nếu chúng ta là người Lãnh đạo của một tổ chức hoặc là người đứng đầu của một trường học mà chúng ta không học theo người xưa thì những việc chúng ta đưa ra chỉ là **“tự tư tự lợi”**.

Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn không nghe Kinh, không nghe pháp mà bạn muốn hằng phục tập khí từ vô lượng kiếp đến nay thì không hề dễ dàng. Chỉ có một phương pháp duy nhất là ngày ngày phải tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền. Ngày ngày ta nghe Kinh, nghe pháp, những đạo lý trong đó ta đều thông đạt tường tận. Sau đó ta biến những đạo lý đó thành hành động, áp dụng trong đời sống của chính mình, vậy thì chúng ta đã chân thật đạt được thọ dụng, chân thật đạt được lợi ích”**.

Ngày ngày chúng ta tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta mới không bị mất phương hướng. Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta đi trên biển cả, nếu không có định vị, không có la bàn thì chuyến hải hành sẽ đi về đâu? Cuộc sống này cũng vậy, nếu không có giáo huấn của Phật Bồ Tát làm la bàn, định vị cho chúng ta vậy thì cuộc sống này sẽ đi về đâu!”**.

Hòa Thượng nói: “*Nhờ có giáo huấn của Phật Bồ Tát, chúng ta ngày ngày cải đổi cách thấy, cách nghĩ, cách làm sai lầm của chính mình. Từ đó chúng ta mới chân thật đạt được một đời sống an vui, tự tại*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!